

[Kai Moltke.]

det er nødvendigt at trække frem. Regeringen har desværre taget sit udgangspunkt i forrige års stigende produktion og produktivitet, ikke mindst produktiviteten. På forskellige områder, f. eks. med hensyn til investeringskonti, er vi dog blevet stillet over for den absolutte kendsgerning, at der er investeret meget for at fremme både produktion og produktivitet. Men står vi så ikke over for et helt andet problem, end hvordan det gik forrige år, nemlig at man må regne med en stigende produktivitet på grund af de stedfundne investeringer, og at det vil få virkning i løbet af den kommende overenskomstperiode? Man behøver vist ikke, som den konservative ordfører sagde ved en anden lejlighed, at regne med decimaler, for vi har altså at gøre med en produktivitetstigning, som, hvis den fortsætter, sætter omkostningerne for den enkelte vareenhed ned; ellers har den stedfundne tekniske proces slet ikke været nogen nytte til. Det er den ene side af sagen, og det mener jeg man bør tage i betragtning. Man kan ikke leve på det, som skete i fjor, uden samtidig at skele til det, som vil finde sted i den kommende tid.

Så skal jeg i øvrigt henvise til, at det jo ikke alene er erhvervslivet, som her i landet bestemmer prisstigninger osv. Jeg vil gå så langt som at sige, at jeg ikke tror på, at en prislov er noget universalmiddel. Regeringen havde virket betydelig mere overbevisende, hvis den havde kunnet opvise det resultat af sin økonomiske politik, at en række varepriser i praksis var bragt ned. Det er her, vi savner klarhed. Vi savner klarhed med hensyn til regnskaberne, fordi vi ikke i forvejen har fået klarlagt problemerne om regnskaber og aktieselskabsvirksomhed. Vi har fået nogle løfter, men ikke noget konkret formuleret om forandringerne. Derimod behandlede vi så sent som i går forslaget om de nye amtsskatter, noget, som man vist dog i alle tilfælde ikke kan tro skulle være netop højnende for reallønnen en række steder.

Jeg ser med glæde, at SF har fremsat lovforslag om, at man sætter priserne ned ved at sænke tolden på ting som kaffe og skattemen på ting som øl og cigaretter, men jeg skal ikke på nogen måde lægge skjul på, at jeg tror, det havde være mere effektivt, om man havde reguleret hele den del af vort skattesystem, som beskatter de virkelig livsvigtige fornødenheder. Nu har jeg hørt hr. Henry Christensen som talsmand for venstre bebude — og det var rart at få at vide, om det gælder for den kommende overenskomstperiode — at momsen skal sættes op. I så fald er der ikke tale om stigning i priserne, som stammer fra erhvervslivet, men om noget, som fremkaldes af regeringspartierne. Hr. Haunstrup Clemmensen og hr. Niels Helveg Petersen må bekende kuler og sige: er det et lune, udsprunget af drømme i et enkelt parti, eller hvordan stiller de øvrige partier i regeringen sig til forslag af denne art? For det er måske det, som vil komme til at få mest indflydelse på overenskomstforhandlingerne og tilliden til, at prislejet bevares.

Jeg skal slutte med at sige, at jeg havde foretrukket, at man i en situation som den nuværende også på skattesiden havde vist vilje til at nedsætte prisen på elementære, livsnødvendige levnedsmidler. Jeg havde gerne set, at man havde nedsat prisen på undervisningsmateriel, som er en stor udgift, gennem tilskud via statskassen. Jeg ville have sat stor pris på, om vand og gas var blevet fritaget for indirekte beskatning, og om man havde sørget for, at sundhedsvæsenet blev billigere, derved at man afskaffede de afgifter, som staten har fordryet dets varer med. Var der sket en sådan proces, havde man lagt papirerne på bordet med hensyn til sine fremtidsplaner, så tror jeg, det ville have været af mindst lige så stor betydning som at få en formuleret prislov for den nærmeste periode.

Men vi værner os jo til at blive nøjsomme. Lad os derfor få to ting at vide: hvordan er regeringens planer om den kommende prislov, for hvor lang tid skal den